

Help, Help,
ik ben een & waar is mijn
pony! pony?!

Gertrud Jetten

Illustraties: Ina Hallemans

kluitman

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/W112201

Bisac JUV002130

© MMXXII Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: Gertrud Jetten

© Illustraties: Ina Halleman

Vormgever omslag: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl
inahalleman.be

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Help, ik ben een pony!

Gertrud Jetten

Illustraties: Ina Hallemans

kluitman

1

Het was een prachtige middag in mei. De vogels zongen in de bomen, de zon scheen en er was geen wolkje aan de lucht. Als Lottie de Groot toen geweten had wat haar allemaal zou overkomen, was ze naar binnen gerend en onder haar dekbed gekropen. Maar gelukkig voor ons wist ze het niet.

Lottie liep fluitend naar de stal, naar haar pony Salsa. Salsa was een roodbruine welshpony met mooie donkere ogen, een smalle bles en twee witte voetjes. Ze was één meter vijfendertig hoog en dat betekende dat Lottie net over haar rug kon kijken.

'Hoi, Salsa,' zei Lottie lief.

Salsa spitste haar oren en hinnikte. Blij keek ze naar Lottie. Het was woensdagmiddag en dan had Lottie altijd veel tijd voor haar. Wat zouden ze vandaag gaan doen? Spelletjes? Wandelen? Buitenrijden?

Lottie aaide Salsa over haar zachte neus en liep naar de zadelkamer. Op de kast met bandages, borstels, medicijnen en allerlei andere spullen stond een nieuwe emmer met paardensnoepjes. De snoepjes waren knalgeel en leken op schuimpjes. Lottie had geen idee hoe ze daar terecht waren gekomen. Haar moeder had ze zeker gekocht.

Ze maakte de emmer open. Er kwam een heerlijke geur uit. Iets wat ze niet kon thuisbrengen. Iets bedwelmends. Iets magisch. Mmm, wat rook dat lekker! Lottie pakte er

een paar uit en ademde diep hun geur in.

De snoepjes roken zó lekker dat ze er bijna eentje in haar mond stak. Maar dat deed ze niet. In plaats daarvan stopte ze er een in haar jaszak en gaf het andere aan Salsa.

Salsa pakte het snoepje voorzichtig aan en kauwde er langzaam op. Het snoepje viel uiteen en sprankelde in haar mond, als een bruisbal in een warm bad. Gelukzalig sloot Salsa even haar ogen. Dit was verrukkelijk! Toen het op was, frunnikte ze aan Lotties jas. Daar zat er nog een!

‘Straks,’ lachte Lottie en ze aaide over Salsa’s neus. ‘Nu moet je eerst werken!’

Teleurgesteld keek Salsa haar aan. Werken klonk niet als wandelen of buitenrijden... Werken klonk als... werken. Met een lang gezicht keek ze naar haar vriendin.

Lottie pakte het zadel en hoofdstel en deed ze Salsa aan. Toen nam ze de teugels en liep naar de bak. Salsa sjokte zo langzaam mogelijk achter Lottie aan.

Het volgende uur zat vol met al die dingen die Lottie belangrijk vond, maar Salsa niet. Stilstaan, achteruitlopen, opzijgaan, rondjes maken... Salsa had geen idee waar dat goed voor was, en leuk vond ze het zeker niet. Toch deed ze het. Ze was nou eenmaal dol op Lottie, ook al kon ze niet goed rijden.

Lottie was ook dol op haar, dat wist ze zeker. Achteraf kreeg ze altijd een schep muesli met een wortel. En vandaag ook nog zo’n lekker snoepje. Salsa voelde het weer bruisen in haar mond als ze eraan dacht. Ze had er nu al zin in!

Na een uurtje liet Lottie haar pony halthouden en sprong ze van haar rug. Toen haalde ze het snoepje tevoorschijn. Salsa pakte het aan en kauwde er langzaam

op, zodat ze er zo lang mogelijk van kon genieten. Dit was absoluut het aller-, allerlekkerste wat ze ooit gehad had! Kauwend en zuigend liep ze achter Lottie aan naar de aanbindbalk voor de stal.

In de stal waren twee boxen, een ruimte voor hooi en stro en een open gedeelte met een wasbak en de kast met spullen. Daarnaast hingen Salsa's zadel en hoofdstel. Voor de staldeur zat Muis, de kat van de burens. Doordringend keek ze naar Lottie, alsof ze iets wist wat Lottie niet wist.

Lottie zadelde Salsa af en sponsde haar rug af met lauwater. Daarna ging ze een emmer muesli en een wortel halen.

Terwijl Salsa stond te eten, liep Lottie naar de kast met paardenspullen en borg de borstels op. Als vanzelf gingen haar handen naar de emmer met paardensnoepjes. Ze pakte de emmer op en nam hem mee naar buiten. Nieuwsgierig las ze de tekst op het etiket.

Bea's Paardensmikkels stond er in sierlijke letters. *Zó lekker dat je ze zelf zou willen eten!* Lottie opende het deksel en snoof diep de bijzondere geur op. Ze haalde er eentje uit en likte er voorzichtig aan. Het bruisde in haar mond. Het fonkelde. Het was net bubbeltjesfris, maar dan lekkerder.

Nu kon Lottie zich niet meer beheersen. Ze stak het snoepje in haar mond en kauwde er langzaam op. Het paardensnoepje bruisde en bubbelde, het sprankelde in haar mond en kietelde haar tong. Het was het lekkerste wat ze ooit gehad had.

Net toen Lottie haar hand uitstak om er nog een te nemen, gebeurde er iets raars. Ze knapte uit haar vel. Ze groeide en groeide en groeide. Met een enorm gekraak

scheurden haar kleren. Haar bloed bruiste en al haar spieren deden pijn. Het ging zo snel dat Lottie geen tijd had om in paniek te raken.

Opeens hield het weer op.

Verbijsterd keek Lottie naar beneden. In plaats van haar rode rijbroek en zwarte rijlaarzen zag ze gele, harige benen. Onderaan zaten lichtbruine hoeven. Ze keek achterom. Haar hele lichaam was bedekt met een glanzende, gele vacht. Aan het einde ervan zat een lange, witte staart.

Snel sloot Lottie haar ogen. Dit kon niet waar zijn. Ze droomde. Ze wist zeker dat ze droomde! Na een tijdje deed ze haar ogen weer voorzichtig open. Er was niets veranderd: ze had nog steeds vier benen, vier hoeven en een staart. Hoe haar hoofd eruitzag, kon ze niet zien, maar als

ze heel erg haar best deed en verschrikkelijk scheel keek, kon ze nog net een grote neus zien met wat lange uitstekende sprietten.

Het was vreemd stil. Muis was van schrik hard weggerend naar huis. Salsa stopte met eten en keek haar verbijsterd aan. Haar ogen rolden zowat uit haar hoofd.

'Eh... hoi,' zei Lottie onzeker. Haar stem klonk anders dan anders. Niet meer als de stem van een meisje maar als de stem van een pony.

'Hoi,' zei Salsa terug. Ze nam Lottie van boven naar beneden op en toen nog een keer van beneden naar boven, alsof ze niet kon geloven wat ze zag.

Lottie was duizelig. Het liefst zou ze op een bankje willen zitten. Of nog beter: liggen. Ze wilde haar ogen dichtdoen en gaan slapen. En als ze dan wakker werd, was ze weer een meisje. Een meisje van tien jaar oud met lang blond haar en lichtbruine ogen.

'Wil je wat muesli?' vroeg Salsa.

Lottie schudde haar hoofd. 'Ik heb geen honger, dank je.'

'Dat is raar,' antwoordde Salsa. 'Pony's hebben altijd honger. Maar ja, ik kan me voorstellen dat je een beetje in de war bent.'

Lottie kreunde. 'Een beetje in de war' was zacht uitgedrukt. Nooit eerder was ze zo in de war geweest als nu! Haar gedachten rammelden door elkaar heen. Haar maag borrelde en ze had buikpijn. Haar hele lichaam tintelde en kriebelde. Ze kon het nog steeds niet helemaal geloven, maar ontkennen had geen zin.

Zij, Lottie de Groot, was veranderd in een pony.

2

Had ze maar nooit dat snoepje gegeten! Dan liep ze nu nog op twee benen in plaats van op vier hoeven, en had ze geen zwiepstaart maar kale, roze billen. Als ze nog een meisje was geweest, zou ze nu een potje janken.

‘Kom op,’ zei Salsa lief. ‘Zo erg is het niet, hoor! Het is best leuk om een pony te zijn.’

‘Wat is er dan leuk aan?’ vroeg Lottie. Haar stem klonk een beetje schor.

‘Je kunt hard rennen,’ begon Salsa. ‘En je kunt bokken. Op vier benen sta je veel steviger dan op twee. En met je staart kun je vliegen weggagen!’

‘O,’ zei Lottie. Ze was nog niet helemaal overtuigd. ‘En wat nog meer?’

Salsa fronste haar voorhoofd. ‘Je hoeft niet naar school. Je hoeft niet af te wassen of op te ruimen. Je hoeft je boterhammen niet te smeren. En ook hoeft je je kamer niet meer op te ruimen.’

‘Lottie,’ klonk een stem. ‘Waar ben je?’

Lottie kreunde. Dat was haar moeder.

Met een zwaai ging de deur van de bijkeuken open. In de deuropening stond Martha de Groot, Lotties moeder. Ze had net zulk blond haar als Lottie en dezelfde licht-bruine ogen.

‘W-w-wat is dat?’ stamelde ze. ‘Lottie, waar komt die

pony vandaan? Lottie, waar ben je?’

‘Hier,’ riep Lottie, maar Martha verstond haar niet. Ze stapte de stal in en keek rond. ‘Lottie, waar heb je je verstopt?’ Op dat moment zag ze het stapeltje gescheurde kleren. Ze werd eerst bleek, toen rood, en daarna weer bleek. Ze keek naar Lottie. Naar de kleren.

In paniek rende ze het hele terrein over. ‘Lottie,’ hoorden de pony’s haar schreeuwen. ‘Lottie, kom hier!’ Een paar minuten later was ze weer terug. Ze hijgde en haar ogen puilden uit. Ze stak een trillende hand uit en voelde aan Lotties manen. Aan de zachte vacht op haar hals.

‘Lottie, b-b-ben jij dat?’ vroeg ze zacht.

Lottie knikte en duwde haar neus tegen haar moeder aan.

Martha begon hard te huilen. ‘Lottie, mijn kind,’ snikte ze. ‘Wat is er met je gebeurd? O, Lottie...’ Ze liet zich tegen Lottie aan vallen en sloeg haar armen om haar heen.

Lottie was blij dat ze vier benen had, anders was ze omgevallen.

Martha snikte en snikte, net zolang totdat Lotties manen kletsnat waren. Toen haalde ze haar mobiele telefoon tevoorschijn. Met trillende handen toetste ze een nummer in.

Even later klonk de stem van Lotties vader, Bennie de Groot. ‘Dag, suikerbolletje,’ zei hij opgewekt. ‘Ik heb vandaag al 863 stofzuigers verkocht. Als ik zo doorga, word ik weer verkoper van het jaar!’ Bennie dacht aan de toespraak van zijn directeur vorig jaar, en aan het heerlijke diner. De oorkonde hing boven de leren bank in de woonkamer. ‘En hoe gaat het met jullie?’ vroeg hij.

‘Niet zo goed,’ snikte Martha. ‘Lottie is veranderd in een pony. Een gele pony met witte manen en een witte staart!’

'Bazel niet zo, mens,' riep Bennie. 'Je hebt zeker weer te veel van die kruidentabletjes genomen! Hoe kan een meisje nou in een pony veranderen?'

'Ik weet het ook niet,' antwoordde Martha. 'Maar het is echt zo!'

'Ik ben over een uurtje thuis,' baste Bennie. 'Ga maar even liggen.' Daarna verbrak hij de verbinding.

Martha stopte de telefoon in haar jaszak en veegde met de mouw van haar jas de tranen van haar gezicht. Ze maakte Salsa los en zette haar in haar box. Toen haalde ze de andere box leeg en deed er een dikke laag stro in. In een hoek legde ze een bergje hooi.

'Kom maar, Lottie,' zei ze met trillende stem. Zodra Lottie bij haar in de box stond, zakte Martha in het stro en begon ze zacht te huilen.

Lottie zou het liefst met haar meehuilen. Daar stond ze dan: vier benen en een staart en overal haar. In een paardenbox. Wat zou er nu met haar gebeuren?

3

Een uurtje later knarste het grind op de oprit. Een autodeur ging open en dicht en er klonken zware voetstappen.

Martha stond op. Er zaten zwarte vegen op haar gezicht en haar ogen waren opgezet.

'Popje toch,' zei Bennie. 'Wat is er allemaal aan de hand?' Hij streek zijn zwarte haren naar achteren en keek verbaasd naar Lottie. 'Waar komt die pony ineens vandaan?'

'Dat zei ik toch,' riep Martha. 'Dat is onze Lottie!'

Bennie schudde zijn hoofd. 'Dat kan niet.' Zijn donkere ogen keken priemend naar zijn vrouw. 'Onze Lottiepottie ziet er heel anders uit!'

'Kijk dan,' ging Martha verder. 'Hier zijn haar kleren!'

Bennie pakte de resten van wat eerst Lotties kleren waren en onderzocht ze. Verschrikt keek hij naar Martha. 'Dit is helemaal fout. We moeten onmiddellijk de politie bellen!' Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en toetste een nummer in. 'Met Bennie de Groot,' baste hij. 'Ik wil dat jullie onmiddellijk hiernaartoe komen! Onze dochter is verdwenen.' Het was even stil. 'Nee, ze is niet bij een vriendinnetje spelen en ze heeft zich ook niet verstoep. Haar kleren liggen hier in stukken, maar onze dochter is nergens te zien!'

'Ze is er wel,' zei Martha. 'Ze is alleen veranderd in een

pony.' Ze ging naast Lottie staan en sloeg een arm om haar heen.

Bennie rolde met zijn ogen. Hij draaide zich om en praatte verder. Even later hing hij op. 'Ze komen er zo aan,' zei hij kortaf.

Lottie hoorde de sirenes al van ver. Met oogverblindende zwaailichten kwam een politiewagen het erf opgereden. Er sprongen een man en een vrouw uit. Ze hadden een politie-uniform aan en een pet op hun hoofd.

Bennie liep snel naar buiten. 'Goedemiddag, ik ben Bennie de Groot, Lotties vader.'

'Goedemiddag,' zei de vrouw. 'Anouk van Staveren.'

'Bas Pieterse,' zei de man.

Bennie liep voor hen uit de stal in. 'Dit is mijn vrouw, Martha.'

Martha zette een stap naar voren en gaf Bas en Anouk allebei een hand.

'Wat is er precies gebeurd?' vroeg Anouk.

'Lottie was aan het paardrijden,' begon Martha. 'Meestal is ze na een uurtje wel klaar, maar nu bleef ze langer weg. Toen ik ging kijken, zag ik alleen dit hoopje kleren.' Ze opende haar mond om nog meer te zeggen, maar Bennie keek haar giftig aan.

'Juist ja,' zei Anouk. Ze trok handschoenen aan en bekeek de kapotte rijbroek en de reepjes stof die eerst Lotties T-shirt waren. 'Het lijkt wel alsof ze gescheurd zijn,' merkte ze op.

Bas knikte.

Martha slikte moeilijk.

'En u hebt niks gehoord of gezien?' vroeg Anouk.

Martha schudde haar hoofd. 'Nee, helemaal niets.'

'Hm,' deed Anouk. 'Ik ga meteen de technische recherche bellen zodat ze sporen kunnen onderzoeken.' Ze pakte haar telefoon en liep al pratend naar buiten.

'Hebt u behoefte aan psychologische hulp?' vroeg Bas vriendelijk.

Bennie schudde zijn hoofd. 'Ik niet, maar mijn vrouw wel. Ik heb net onze huisarts gebeld, die komt aan het einde van de middag.' Hij aarzelde even. 'Mijn vrouw denkt namelijk dat onze dochter in een pony veranderd is.'

De mond van Bas zakte wijd open. Met grote ogen keek hij naar Martha.

'Het is echt waar,' verdedigde Martha zich met schrille stem. Ze wees naar Lottie. 'Dát is onze Lottie!'

Bennie rolde met zijn ogen.

Lottie zette een stapje naar voren en keek doordringend naar Bas.

Bas wist niet wat hij moest zeggen. Hij keek eerst naar Lottie en daarna naar Martha. 'Dat is, eh...' hakkelde hij. 'Ik, eh...' Onzeker keek hij naar Bennie. 'De huisarts lijkt me een goed idee,' zei hij uiteindelijk. 'Meneer De Groot, kan ik u even alleen spreken? Buiten?'

Martha kwam bij Lottie staan. 'Ze denken allemaal dat ik gek ben,' zei ze sip. 'Maar ik weet zeker dat jij mijn lieve meisje bent. Toch?'

Lottie stak haar neus tussen de spijlen door en snuffelde aan Martha's gezicht. Gelukkig had ze haar moeder nog. Die snapte tenminste hoe het zat!

'Teks, dat kriebelt!' Martha giechelde en wreef over haar wangen.

Een half uur later kwam er een wit busje het erf op rijden. Er stapten twee vrouwen in witte pakken uit. Ze liepen naar binnen en onderzochten alles. Echt alles! Niets ont-snapte aan hun aandacht. Martha, Bennie, Bas en Anouk keken van een afstandje toe.

Lottie en Salsa stonden er met hun neus bovenop.

‘Het waren de snoepjes,’ riep Lottie. ‘Daar, in die em-mer!’

De vrouwen snapten er niks van. Ze keken even naar Lottie en gingen toen gewoon door met hun werk. Na een tijdje liepen ze weer naar buiten.

‘We kunnen helemaal geen vingerafdrukken op de kle-ren vinden,’ vertelde een van de twee. ‘Behalve die van uw dochter.’

‘Het lijkt wel alsof zij de enige is die haar kleren heeft vastgehouden,’ vulde de ander aan.

‘Maar hoe kan dat nou?’ pruttelde Bennie. ‘Waarom zijn ze dan gescheurd?’ Hij keek rond alsof hij verwachtte dat Lottie elk moment in haar blootje uit de struiken zou komen rennen.

‘Tja, dat weten wij ook niet.’ De vrouwen keken naar Bas en Anouk. ‘Dat moet de politie uitzoeken.’ Ze gaven iedereen een hand, stapten in de auto en reden weer weg.

‘Dat is me ook wat,’ mompelde Anouk. Ze zette haar pet af en krabde op haar hoofd. ‘Wij gaan terug naar het bu-reau. Als er wat is, hoor ik het wel.’

‘En onze dochter dan?’ vroeg Bennie boos.

‘We zullen er alles aan doen om haar terug te vinden,’ antwoordde Bas. ‘Als u zorgt dat we een paar foto’s krij-gen, kunnen we die rondsturen naar alle bureaus in bin-nen- en buitenland. Zo meteen komen mijn collega’s met

speurhonden en vanavond zenden we een opsporingsbericht uit op tv.'

'Oké dan,' mopperde Bennie.

Martha zei niks. Ze keek naar de stal, naar Lottie en Salsa. Salsa had haar hooi al helemaal op, maar Lottie kauwde op elk sprietje alsof het spruitjes waren.

'Tot gauw,' zei Anouk en ze gaf Bennie en Martha een hand. 'U hoort zo snel mogelijk van ons.'

Martha knikte kort naar de politieagenten en slofte naar de stal. Ze pakte een borstel en een kam en liep naar Lottie toe. Ze maakte de deur open en ging aan het werk.

'Wat doe jij nou?' riep Bennie. 'Onze dochter is weg en jij gaat een vreemde pony poetsen! Hoe komt dat beest hier eigenlijk?'

'Dat heb ik je al drie keer uitgelegd,' zei Martha geïrriteerd. 'Dit is Lottie. Onze dochter!'

Lottie stak haar neus uit en friemelde aan de jas van haar vader.

'Laat dat,' zei Bennie streng en hij trok snel zijn arm terug. Boos keek hij naar Martha. 'Je bent gek,' mompelde hij. 'Knots- en knettergek. Nou, ik ga naar binnen, foto's zoeken. Gelukkig is hier nog iemand die zijn verstand niet verloren heeft!' Hij beende met grote passen het grindpad af, liep naar binnen en sloeg met een enorme klap de deur dicht.

'Hij is zelf gek.' Martha kriebelde Lottie op haar schoft. 'Weet je wat? Ik zet jullie allebei buiten, dan kunnen jullie even rennen.' Ze deed Lottie en Salsa een halster aan en nam hen mee naar de bak.

'Zullen we tikkertje doen?' vroeg Salsa. Hoopvol keek ze naar Lottie.